STANDARDY OCHRONY MAŁOLETNICH

Obowiązujące na terenie Parafii Rzymskokatolickiej
pw. Wniebowzięcia NMP we Wróbliku Królewskim

Aktualizacja opracowana według stanu na 30 października 2026 r.

Wróblik Królewski 2026

SPIS TREŚCI

Wstęp ... 3
Podstawa prawna ... 4
Rozdział 1 – Podstawowe terminy ... 5
Rozdział 2 – Specyfika środowiska parafialnego ... 9
Rozdział 3 – Standardy ... 10
Standard 1 – Stworzenie i zachowanie bezpiecznego środowiska w parafii ... 10
Standard 2 – Weryfikacja, delegowanie i edukacja kapłanów, osób konsekrowanych i świeckich pracujących z dziećmi i z osobami bezbronnymi w parafii ... 10
Standard 3 – Sposób reagowania na oskarżenia lub niewłaściwe zachowania ... 12
Standard 4 – Zapewnienie opieki i wsparcia osobom skrzywdzonym ... 13
Standard 5 – Sposób postępowania z oskarżonymi o wykorzystanie seksualne i przemoc ... 15
Standard 6 – Zasady chroniące w obszarze parafialnym ... 15
Standard 7 – Edukacja dzieci oraz osób bezbronnych w ochronie swoich granic ... 19
Standard 8 – Szkolenie i stałe wsparcie dla osób zajmujących się profilaktyką ... 20
Standard 9 – Zapewnienie jakości i ciągłości działań w zakresie prewencji ... 21
Rozdział 4 – Wsparcie ... 22
§ 1. Zespół ds. prewencji i jego praca ... 22
§ 2. Kontakty i ścieżki uzyskania pomocy ... 23
Wykaz załączników i przyjęcie aktualizacji ... 23

WSTĘP

Standardy ochrony małoletnich określają zasady zapobiegania krzywdzeniu dzieci i młodzieży oraz reagowania na podejrzenie lub ujawnienie krzywdzenia w Parafii Rzymskokatolickiej pw. Wniebowzięcia NMP we Wróbliku Królewskim. Obejmują działalność duszpasterską, formacyjną, opiekuńczą, charytatywną i rekreacyjną organizowaną przez parafię, także poza jej terenem oraz w kontaktach elektronicznych.

Dobro dziecka, jego godność, bezpieczeństwo i prawo do ochrony przed każdą formą przemocy stanowią podstawę niniejszych standardów. Obowiązują one duchownych, osoby konsekrowane, pracowników, wolontariuszy, animatorów i inne osoby dopuszczone do działalności z małoletnimi. W odpowiednim zakresie chronią także dorosłe osoby bezbronne. Odpowiedzialności dorosłych za bezpieczeństwo nie przenosi się na dzieci. Pomoc nie może być uzależniona od milczenia, pojednania z osobą krzywdzącą ani uczestnictwa w praktykach religijnych.

Standardy łączą obowiązki wynikające z prawa państwowego z normami ochrony obowiązującymi w Kościele. Zgłoszenie do władz kościelnych nie zastępuje zawiadomienia właściwych organów państwowych i nie może opóźniać pomocy dziecku. Każdą informację o zagrożeniu traktuje się poważnie, z poszanowaniem prywatności osób zaangażowanych.

Powiedzenie *„Gdzie kończy się wiedza, zaczyna się przemoc”* wyznacza cel standardów. Posiadając odpowiednią wiedzę i mając świadomość zagrożeń, będziemy w odpowiedni sposób zapobiegać krzywdzie i skutecznie ochronić przed nią dzieci, młodzież oraz osoby bezbronne.

PODSTAWA PRAWNA

Podstawę standardów stanowią w szczególności następujące akty prawne oraz dokumenty kościelne, stosowane w aktualnym brzmieniu:

1) Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 110 ze zm.), w szczególności art. 21 oraz art. 22b–22c.

2) Ustawa z dnia 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r. poz. 1606 ze zm.).

3) Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1673 ze zm.).

4) Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 1342), w szczególności art. 240 i art. 241.

5) Konwencja o prawach dziecka, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz.U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 ze zm.).

6) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 września 2023 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty" oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta" (Dz.U. z 2023 r. poz. 1870).

7) Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 490 ze zm.), w szczególności art. 304.

8) Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w szczególności art. 572, oraz ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 236 ze zm.).

9) Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 24 ze zm.), w szczególności art. 81.

10) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (RODO), w zakresie jego zastosowania, oraz Dekret ogólny KEP z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych w Kościele katolickim.

11) Kodeks Prawa Kanonicznego, motu proprio „Vos estis lux mundi" z dnia 25 marca 2023 r., właściwe Wytyczne KEP oraz „Wytyczne w sprawie ochrony małoletnich w praktyce wychowawczej i duszpasterskiej Archidiecezji Przemyskiej", udostępnione przez archidiecezję 22 stycznia 2025 r.

ROZDZIAŁ 1

PODSTAWOWE TERMINY

W standardach przyjmuje się następujące określenia osób, ról i funkcji w Kościele:

Ksiądz – duchowny posiadający święcenia prezbiteratu; określenie to jest zwyczajowo używane także wobec biskupów.

Kapłan – biskup lub prezbiter sprawujący posługę wynikającą ze święceń.

Duchowieństwo, kler – biskupi, księża i diakoni.

Osoby konsekrowane – osoby poświęcone Bogu w uznanych przez Kościół formach życia konsekrowanego, w tym osoby zakonne oraz świeckie osoby konsekrowane.

Osoba świecka – wierny niebędący duchownym; w niniejszym dokumencie określenie personelu świeckiego odnosi się do świeckich pracowników i współpracowników parafii.

Biskup – duchowny posiadający święcenia biskupie. Właściwą władzą kościelną w sprawach parafii jest biskup diecezjalny lub osoba działająca z jego upoważnienia, w zakresie określonym prawem.

Proboszcz – mianowany przez biskupa duszpasterz i zarządca parafii.

Personel parafii – duchowni, osoby konsekrowane, pracownicy, wolontariusze, animatorzy oraz inne osoby dopuszczone przez parafię do prowadzenia działalności lub opieki nad małoletnimi, bez względu na podstawę prawną i odpłatność ich zaangażowania.

Szafarz nadzwyczajny Komunii Świętej – osoba wyznaczona do udzielania Komunii Świętej, gdy zabraknie odpowiedniej liczby szafarzy zwyczajnych.

Wolontariusz – osoba dobrowolnie i bez wynagrodzenia wykonująca świadczenia na rzecz parafii, w zakresie powierzonych jej zadań.

Organizator wyjazdu – podmiot faktycznie organizujący wyjazd i odpowiadający za spełnienie wymagań prawnych właściwych dla jego rodzaju, w szczególności wymagań dotyczących wypoczynku dzieci i młodzieży, jeżeli mają zastosowanie.

Określenia dotyczące organizacji posługi Kościoła:

Diecezja – diecezja, archidiecezja, ordynariat lub prałatura personalna Kościoła łacińskiego i eparchia Kościoła wschodniego.

Parafia – określona wspólnota wiernych, utworzona na sposób stały w Kościele partykularnym, nad którą pasterską pieczę, pod władzą biskupa diecezjalnego, powierza się proboszczowi jako jej własnemu pasterzowi.

Duszpasterstwo, w tym duszpasterstwo parafialne – działalność służąca rozwojowi religijnemu i duchowemu oraz towarzyszeniu osobom i wspólnotom; przy pracy z dziećmi obejmuje także odpowiedzialność za ich bezpieczeństwo w zakresie powierzonych zadań.

Duszpasterstwo pozaparafialne – duszpasterstwa, wspólnoty, grupy gromadzące młodych ludzi (młodzież licealna, studenci, młodzi dorośli), w tym wolontariaty, wakacyjne spotkania młodych (organizowane przez zakony, zgromadzenia zakonne, wspólnoty), festiwale młodzieżowe, rekolekcje wyjazdowe, wspólnoty różnych stanów, pielgrzymki piesze, pielgrzymki autokarowe, środowiska harcerskie. To dzieła, które mogą działać przy parafiach, ale mają struktury pozaparafialne.

Klerykalizm – postawa przypisująca duchownym uprzywilejowaną pozycję, która może utrudniać kontrolę ich zachowań, zgłaszanie nadużyć i zapewnienie odpowiedzialności za krzywdzenie.

Małoletni i bezbronni, czyli

Dziecko – na potrzeby standardów każda osoba, która nie ukończyła 18. roku życia. Parafialne zasady ochronne stosuje się także do osoby poniżej 18 lat, która uzyskała pełnoletność przez zawarcie małżeństwa.

Małoletni – w rozumieniu prawa cywilnego osoba, która nie uzyskała pełnoletności. W niniejszych standardach określenia „dziecko" i „małoletni" służą opisowi ochrony wszystkich osób poniżej 18. roku życia.

Nieletni – termin mający odrębne znaczenie w przepisach o odpowiedzialności za czyny karalne, przeciwdziałaniu demoralizacji i wykonywaniu środków wobec nieletnich. Nie jest używany w standardach jako zamiennik pojęcia „małoletni".

Granica wieku z art. 200 k.k. – przepis ten chroni osoby poniżej 15. roku życia przed wskazanymi w nim zachowaniami seksualnymi. Ukończenie 15 lat nie oznacza utraty ochrony przed przemocą seksualną, wykorzystaniem zależności lub innymi przestępstwami. Personelowi parafii zakazuje się nawiązywania relacji seksualnych i romantycznych z osobami poniżej 18 lat objętymi jego opieką.

Dziecko wykorzystane seksualnie – dziecko, które doświadczyło zachowania o charakterze seksualnym naruszającego jego prawa, godność lub bezpieczeństwo, także bez kontaktu fizycznego. Ochrona obejmuje wszystkie osoby poniżej 18 lat.

Rodzic lub opiekun prawny – osoba uprawniona do reprezentowania dziecka zgodnie z prawem. Opiekun zajęć lub wyjazdu – osoba, której organizator powierzył bieżącą opiekę nad uczestnikami; samo takie powierzenie nie daje prawa reprezentowania dziecka we wszystkich sprawach.

Zgoda rodzica lub opiekuna prawnego – zgoda osoby uprawnionej do podjęcia danej decyzji dotyczącej dziecka. W razie znanego sporu rodziców w istotnej sprawie dziecka uwzględnia się art. 97 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Brak zgody nie wstrzymuje działań ratunkowych ani zawiadomienia właściwych organów, gdy wymaga tego ochrona dziecka lub prawo.

Dorosła osoba bezbronna – w rozumieniu art. 1 § 2 lit. b motu proprio „Vos estis lux mundi" osoba znajdująca się w stanie niepełnosprawności, upośledzenia fizycznego lub psychicznego albo pozbawienia wolności osobistej, który faktycznie, nawet sporadycznie, ogranicza jej zdolność rozumienia, wyrażania woli lub przeciwstawienia się przestępstwu. Wsparcie dostosowuje się do rzeczywistych potrzeb osoby, z poszanowaniem jej autonomii.

Formy przemocy

Uwikłanie – relacja oparta na zależności, manipulacji lub dominacji, która ogranicza swobodę działania i może ułatwiać krzywdzenie. Samo przeżywanie trudnych emocji nie przesądza, że relacja ma taki charakter.

Nadużycie – postępowanie lub czyn niezgodny z przyjętymi normami postępowania, a nadużywać oznacza użyć ponad miarę oraz wykorzystać coś w niewłaściwy sposób lub w nadmiernym stopniu (SJP).

Nadużycie władzy – nadużycie stanowiska, funkcji lub obowiązku w celu wykorzystania innej osoby. Może to przybierać różne formy i obejmować sytuacje, w których dana osoba ma władzę nad inną osobą na mocy swojego związku (np. pracodawca i pracownik, nauczyciel i uczeń, trener i sportowiec, rodzic lub opiekun i dziecko, duchowny/osoba zakonna i parafianin) i wykorzystuje tę władzę na swoją korzyść.

Przemoc duchowa – wykorzystywanie wiary, autorytetu religijnego lub praktyk religijnych do podporządkowania, zastraszania, poniżania albo krzywdzenia osoby.

Przemoc domowa – jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie wykorzystujące przewagę fizyczną, psychiczną lub ekonomiczną i naruszające prawa lub dobra osobiste osoby doznającej przemocy domowej. Obejmuje m.in. zagrożenie życia i zdrowia, naruszenie godności, nietykalności cielesnej, wolności, w tym seksualnej, szkody fizyczne lub psychiczne, ograniczanie dostępu do środków finansowych oraz naruszanie prywatności lub wzbudzanie zagrożenia, poniżenia lub udręczenia, także drogą elektroniczną. Zakres osób chronionych określa art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej.

Zaniedbanie (wobec osoby dorosłej) – niezapewnienie przez opiekuna środków niezbędnych do życia osobie, którą się opiekuje.

Przemoc wobec osób starszych – pojedyncze lub powtarzające się działanie lub brak odpowiedniego działania, mające miejsce w jakimkolwiek związku, w którym oczekuje się zaufania, które powoduje krzywdę lub cierpienie starszej osoby.

Przemoc emocjonalna wobec dorosłych – zachowania służące kontrolowaniu, poniżaniu lub zastraszaniu, w szczególności manipulacja, izolowanie, szantaż i naruszanie poczucia własnej wartości.

Bullying – znęcanie, zastraszanie, prześladowanie werbalne, społeczne, a także fizyczne.

Gaslighting – forma manipulacji, która podważa zaufanie osoby do własnej pamięci, spostrzeżeń i ocen, wzmacniając zależność od osoby krzywdzącej.

Grooming (wobec dorosłego) – zachowania mające na celu izolację osoby, uczynienie jej zależną, skłonną do zaufania i bardziej podatną na agresywne zachowanie.

Seksizm – uprzedzenie lub dyskryminacja ze względu na płeć.

Seksualizacja – sprowadzanie wartości osoby do jej atrakcyjności seksualnej, uprzedmiotowienie lub narzucanie treści i zachowań seksualnych nieadekwatnych do wieku, rozwoju albo relacji.

Cyberprzemoc – wszelka przemoc z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych – komunikatorów, czatów, stron internetowych, mediów społecznościowych, blogów, SMS-ów, MMS-ów. Może mieć formę wulgarnych wiadomości, obraźliwych komentarzy (hejt, trolling), rozpowszechniania zdjęć ukazujących dziecko w niekorzystnym świetle, zastraszania, śledzenia (cyberstalking), ujawniania tajemnic (outing) itp.

Formy przemocy wobec dziecka

Przemoc wobec dziecka – działanie lub zaniechanie naruszające jego prawa, godność lub bezpieczeństwo, powodujące rzeczywistą albo potencjalną szkodę. Obejmuje w szczególności przemoc fizyczną, psychiczną, seksualną, zaniedbanie, cyberprzemoc, narażenie na przemoc domową i przemoc duchową. Ochrona obejmuje również zdarzenia jednorazowe.

Przemoc fizyczna to przemoc, w wyniku której dziecko doznaje fizycznej krzywdy lub jest nią potencjalnie zagrożone. Krzywda ta następuje w wyniku działania bądź zaniechania działania ze strony rodzica lub innej osoby odpowiedzialnej za dziecko, lub której dziecko ufa, bądź która ma nad nim władzę. Przemoc fizyczna wobec dziecka może być czynnością powtarzalną lub jednorazową.

Przemoc psychiczna i emocjonalna – zachowania lub zaniechania naruszające poczucie bezpieczeństwa, godności lub własnej wartości dziecka, w szczególności poniżanie, zastraszanie, odrzucanie, szantażowanie, obwinianie i izolowanie. Może mieć charakter jednorazowy lub powtarzalny.

Zaniedbywanie dziecka – niezaspokajanie jego podstawowych potrzeb fizycznych lub psychicznych albo nierespektowanie podstawowych praw przez osobę zobowiązaną do opieki. Może mieć charakter jednorazowy lub powtarzalny i zagrażać zdrowiu, rozwojowi lub bezpieczeństwu.

Dziecko będące świadkiem przemocy domowej – małoletni obserwujący lub w inny sposób doświadczający skutków przemocy wobec osób objętych ochroną ustawową; zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu przemocy domowej jest także osobą doznającą tej przemocy.

Wykorzystywanie seksualne dziecka – angażowanie dziecka w zachowania seksualne naruszające jego prawa, rozwój lub bezpieczeństwo. Może obejmować kontakt fizyczny, prezentowanie treści pornograficznych, seksualizujące wypowiedzi, nakłanianie do wytwarzania materiałów intymnych lub wykorzystywanie takich materiałów. Grooming oznacza działania przygotowujące do wykorzystania, np. budowanie zależności, tajemnic i szczególnej więzi oraz osłabianie czujności otoczenia.

Przemoc rówieśnicza – krzywdzenie dziecka przez inne dziecko lub grupę dzieci, bezpośrednio albo z wykorzystaniem technologii. Obejmuje zachowania fizyczne, słowne, relacyjne, seksualne i naruszające własność. Bullying jest jej powtarzalną formą z przewagą jednej strony. Jednorazowy akt przemocy również wymaga reakcji.

Przestępstwa motywowane seksualnie

Nadużycia podlegające zgłoszeniu kościelnemu – zachowania objęte właściwymi przepisami kanonicznymi, w tym motu proprio „Vos estis lux mundi" z 25 marca 2023 r. Ich kwalifikacji dokonują kompetentne władze kościelne; osoba przyjmująca zgłoszenie nie musi samodzielnie ustalać kwalifikacji prawnej.

Przykładowe przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wskazane w rozdziale XXV Kodeksu karnego

Zgwałcenie (art. 197)

Wykorzystanie seksualne osoby bezradnej lub niepoczytalnej (art. 198)

Seksualne wykorzystanie zależności (art. 199)

Seksualne wykorzystanie małoletniego (art. 200)

Uwodzenie małoletniego poniżej lat 15 z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej (art. 200a)

Publiczne propagowanie lub pochwalanie zachowań o charakterze pedofilskim (art. 200b k.k.)

Kazirodztwo (art. 201)

Pornografia (art. 202)

Zmuszanie do prostytucji (art. 203)

Czerpanie zysku z cudzego nierządu (art. 204)

Rejestr Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym – rejestr prowadzony przez Ministra Sprawiedliwości, obejmujący trzy bazy: Rejestr z dostępem ograniczonym, Rejestr publiczny oraz Rejestr osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 wydała postanowienie o wpisie. Obowiązek organizatora z art. 21 ust. 2 dotyczy pierwszej i trzeciej z tych baz; samo sprawdzenie Rejestru publicznego nie wystarcza.

Osoby uczestniczące w zgłoszeniu i postępowaniu

Osoba pokrzywdzona – osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo (art. 49 § 1 k.p.k.).

Osoba doznająca przemocy domowej – osoba objęta zakresem art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej, w tym małoletni będący świadkiem przemocy domowej wobec osób wskazanych w ustawie.

Osoba zgłaszająca – każda osoba przekazująca informację o podejrzeniu krzywdzenia, zagrożeniu lub naruszeniu standardów, także anonimowo.

Osoba wskazana w zgłoszeniu – osoba, której zachowania dotyczy zgłoszenie; samo zgłoszenie nie przesądza o jej odpowiedzialności.

Podejrzany i oskarżony – terminy procesowe. Podejrzanym jest osoba, której przedstawiono zarzuty w trybie określonym prawem, a oskarżonym zasadniczo osoba, przeciwko której wniesiono do sądu oskarżenie. W standardach przed rozstrzygnięciem sprawy używa się neutralnych określeń.

Osoba skazana – osoba, wobec której sąd wydał prawomocny wyrok skazujący. Rozstrzygnięcie kościelne nie jest wyrokiem skazującym w rozumieniu państwowego prawa karnego.

ROZDZIAŁ 2

SPECYFIKA ŚRODOWISKA PARAFIALNEGO

Parafia jest miejscem sprawowania sakramentów, nabożeństw, formacji i budowania wspólnoty. Odwiedziny chorych, wizyty duszpasterskie i codzienny kontakt z rodzinami mogą pozwalać dostrzec zagrożenie lub krzywdę. Wymagają zarazem poszanowania prywatności i uważnego reagowania zgodnie z procedurami.

W parafii działają grupy duszpasterskie, w tym oaza, ministranci, lektorzy, młodsza i starsza schola oraz grupa charytatywna. Odbywają się spotkania, uroczystości, zajęcia i wyjazdy, np. pielgrzymki i wyjazdy formacyjne. Każde działanie z udziałem dzieci wymaga określenia organizatora, dorosłych opiekunów i zasad bezpieczeństwa, także gdy jest organizowane wspólnie ze szkołą, rodzinami lub inną wspólnotą.

W parafii funkcjonują kancelaria, media i grupy komunikacji. Wykonywanie zadań administracyjnych lub organizacyjnych nie daje nieograniczonego prawa dostępu do informacji o dzieciach i ich rodzinach. Zakres dostępu wynika z powierzonych zadań i podstaw prawnych.

Długotrwałe relacje duszpasterzy, pracowników, wolontariuszy i rodzin sprzyjają wzajemnemu zaufaniu. Wymagają jednak zachowania granic roli duszpasterskiej i opiekuńczej także przy spotkaniach prywatnych. Przy udostępnianiu pomieszczeń podmiotom zewnętrznym uzgadnia się organizację opieki i ochrony małoletnich.

Rodzice powierzający parafii opiekę nad dzieckiem mają prawo oczekiwać bezpieczeństwa. Zasady szacunku i zakazu przemocy chronią wszystkich uczestników życia parafialnego, natomiast szczegółowe obowiązki dotyczące dzieci stosuje się zgodnie z zakresem ustawy. Wsparcie dorosłych osób bezbronnych uwzględnia ich autonomię i rzeczywistą sytuację.

Różnorodność działalności parafii wymaga jasnego określenia odpowiedzialności, zasad bezpiecznych relacji oraz sposobu zgłaszania zagrożeń.

Ochronie służą m.in. obecność odpowiedzialnych dorosłych, jawność działań, współpraca z rodzicami, wzajemny szacunek i przynależność do wspólnoty. Czynniki te nie eliminują ryzyka i nie zwalniają z przestrzegania procedur.

Życie parafialne wiąże się również z czynnikami ryzyka: nierównowagą władzy, nadmierną zależnością od autorytetu, klerykalizmem, presją milczenia, faworyzowaniem i brakiem zewnętrznego nadzoru. Zaufanie do duchownego lub współpracownika nie zastępuje weryfikacji i stosowania procedur. Wiedzy o prywatnym życiu parafian nie wolno wykorzystywać do manipulacji ani wywierania nacisku.

ROZDZIAŁ 3

STANDARDY

§ 1.

STANDARD 1

STWORZENIE I ZACHOWANIE BEZPIECZNEGO ŚRODOWISKA W PARAFII

1) Parafia wprowadza niniejsze standardy jako zasady ochrony dzieci i dorosłych osób bezbronnych. Proboszcz odpowiada za ich wdrożenie, udostępnienie, przegląd i zapewnienie warunków stosowania. Obowiązki te nie wyłączają odpowiedzialności innych osób wynikającej z prawa i powierzonych zadań.

2) W ocenie i aktualizacji standardów uwzględnia się głos pracowników, wolontariuszy, rodziców oraz dzieci i młodzieży, w formie dostosowanej do wieku i możliwości uczestników. Udział i wnioski dokumentuje się; nie przyjmuje się bez potwierdzenia, że konsultacje już przeprowadzono.

3) Osobą zaufaną wskazaną w dotychczasowym dokumencie **jest pani Magdalena Kosiek, tel. 725 148 377.** Przed przyjęciem aktualizacji proboszcz potwierdza aktualność powołania i numeru w karcie organizacyjnej w rozdziale 4 § 1. W razie nieobecności lub konfliktu interesów zgłoszenie przyjmuje proboszcz, a gdy dotyczy ono proboszcza – bezpośrednio delegat metropolity ds. ochrony małoletnich; nie ogranicza to prawa zwrócenia się do policji lub prokuratury.

4) Standardy określają zasady:

a) rekrutacji personelu i osób zaangażowanych duszpastersko;

b) bezpiecznych relacji personelu z dziećmi i dorosłymi osobami bezbronnymi;

c) bezpiecznych relacji między małoletnimi;

d) korzystania z Internetu i mediów elektronicznych;

e) ochrony wizerunku i danych osobowych;

f) reagowania na podejrzenie krzywdzenia oraz dokumentowania zgłoszeń i interwencji zgodnie z załącznikiem nr 3;

g) pomocy osobom skrzywdzonym.

5) Wersję zupełną standardów i wersję skróconą dla dzieci udostępnia się na stronie internetowej parafii oraz wywiesza w widocznym miejscu w jej lokalu. Formularze publikuje się wyłącznie jako niewypełnione wzory. Wypełnione dokumenty i rejestry nie podlegają publicznemu udostępnianiu. Rodzice poznają zasady przy zapisie dziecka do grupy, a dzieci podczas spotkania wprowadzającego.

§ 2.

STANDARD 2

WERYFIKACJA, DELEGOWANIE I EDUKACJA KAPŁANÓW, OSÓB KONSEKROWANYCH I ŚWIECKICH PRACUJĄCYCH Z DZIEĆMI I Z OSOBAMI BEZBRONNYMI W PARAFII

1. OBOWIĄZKI PROBOSZCZA

1) Proboszcz organizuje weryfikację personelu przed dopuszczeniem do działalności objętej art. 21 ustawy. Dotyczy to także wolontariuszy, rodziców pełniących funkcje opiekunów i osób prowadzących jednorazowe zajęcia, jeżeli ich rzeczywiste zadania mieszczą się w zakresie przepisu.

2) O obowiązku weryfikacji rozstrzyga rodzaj powierzanych czynności, a nie sama obecność w parafii, pokrewieństwo z jednym z uczestników lub długość kontaktu. Nie prowadzi się zbierania danych o karalności osób postronnych bez właściwej podstawy prawnej. Wyjątek z art. 21 ust. 10–11 dotyczy osobistego dopuszczenia przez rodzica do działalności wobec jego dziecka i nie stanowi ogólnego zwolnienia opiekunów grup parafialnych.

3) Przed nawiązaniem stosunku pracy lub dopuszczeniem do działalności proboszcz uzyskuje informacje z Rejestru z dostępem ograniczonym oraz Rejestru osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 wydała postanowienie o wpisie. Sprawdzenie utrwala się w formie wydruku. Zgody osoby nie traktuje się jako podstawy ustawowego sprawdzenia.

4) Osoba dopuszczana przedkłada informację z KRK w zakresie rozdziałów XIX i XXV Kodeksu karnego, art. 189a i art. 207 k.k. oraz ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a także odpowiadających im czynów w prawie obcym. Dokumenty i oświadczenia gromadzi się zgodnie z art. 21 ust. 3–9 ustawy; załącznik nr 1 nie zastępuje wymaganej informacji z KRK.

5) Przy współpracy z podmiotem zewnętrznym przed rozpoczęciem zajęć ustala się na piśmie organizatora, zakres opieki i podmiot wykonujący obowiązki z art. 21. Jeżeli to parafia dopuszcza osobę do własnej działalności z dziećmi, sama zapewnia wykonanie obowiązków ustawowych; samo ogólne oświadczenie firmy nie zastępuje wymaganych sprawdzeń i dokumentów. Przy samodzielnej działalności innego organizatora uzyskuje się potwierdzenie wykonania jego obowiązków i uzgadnia zasady ochrony obowiązujące w parafii.

6) Proboszcz powołuje osobę odpowiedzialną za prewencję lub zespół ds. prewencji, w tym osobę zaufaną. Określa zadania i zasady zastępstwa, zapewnia szkolenie oraz dostęp do aktualnych procedur. Osoba objęta zgłoszeniem lub pozostająca w konflikcie interesów nie uczestniczy w przyjmowaniu i prowadzeniu dotyczącej jej interwencji. Podział zadań dokumentuje się w rozdziale 4 § 1.

7) Osoba zaufana przyjmuje zgłoszenia, zapewnia życzliwy kontakt, zapisuje informacje i przekazuje je osobie odpowiedzialnej za interwencję. Nie prowadzi przesłuchań ani własnego dochodzenia, nie rozstrzyga o wiarygodności dziecka i nie obiecuje zachowania zgłoszenia w całkowitej tajemnicy. Poufność nie ogranicza zawiadomienia właściwych organów ani zapewnienia pomocy **(załącznik nr 4).**

8) Za interwencję i składanie zawiadomień w imieniu parafii odpowiada proboszcz. W razie jego nieobecności czynności pilne podejmuje osoba zaufana. Gdy zgłoszenie dotyczy proboszcza, osoba zaufana przekazuje je bezpośrednio właściwym organom państwowym oraz delegatowi metropolity ds. ochrony małoletnich; koordynację dalszych działań parafialnych powierza się osobie wskazanej przez właściwą władzę kościelną. Nikt nie czeka na takie wskazanie z udzieleniem pomocy lub wymaganym zawiadomieniem.

9) Dokumentację zgłoszeń, interwencji i wsparcia prowadzi się zgodnie z załącznikiem nr 3. Administratorem danych w dokumentacji prowadzonej na potrzeby parafii jest parafia reprezentowana przez proboszcza. Dokumenty przechowuje się w zamykanej szafie w kancelarii, a wersje elektroniczne w zabezpieczonym zasobie parafialnym z dostępem imiennie upoważnionych osób; nie na prywatnych kontach i w ogólnych grupach komunikatorów. W razie zgłoszenia dotyczącego proboszcza dokumentację przekazuje się bezpiecznie właściwemu organowi, z pominięciem osoby objętej zgłoszeniem.

10) Osoba posiadająca obywatelstwo inne niż polskie przedstawia dodatkowo informację z rejestru karnego państwa obywatelstwa do celów pracy lub wolontariatu z dziećmi. Każda osoba składa oświadczenie o państwach zamieszkiwania w ostatnich 20 latach innych niż Polska i państwo obywatelstwa oraz przedkłada wymagane informacje z tych państw (**załącznik nr 1**).

11) Jeżeli dane państwo nie wydaje informacji do celów pracy z dziećmi, przedstawia się informację z jego rejestru karnego. Wyłącznie gdy prawo nie przewiduje jej sporządzenia lub nie prowadzi się rejestru, składa się oświadczenia przewidziane w art. 21 ust. 7 wraz z dokładną klauzulą z ust. 8. Nie zastępuje się nimi dokumentów, których uzyskanie jest możliwe.

12) Dokumenty weryfikacji dołącza się do akt osobowych albo dokumentacji osoby dopuszczonej do działalności. Nie upublicznia się ich i nie przechowuje w rejestrze interwencji. Dostęp ogranicza się do osób wykonujących odpowiednie obowiązki. Przed rozpoczęciem zadań sprawdza się kompletność dokumentów i odnotowuje osobę oraz datę dopuszczenia.

2. DUSZPASTERZE MAŁOLETNICH POWINNI

- dbać o własną dojrzałość emocjonalną, psychiczną i duchową;
- powierzać zadania osobom rzetelnym, zweryfikowanym, przygotowanym i odpowiednim do charakteru posługi;
- wspierać rozwój dzieci i młodzieży z poszanowaniem ich godności;
- dbać o kulturę kontaktów z dziećmi i między dziećmi;
- zapewniać równe traktowanie z uwzględnieniem indywidualnych potrzeb;
- szanować nietykalność cielesną i prywatność;
- organizować działania w bezpiecznych miejscach;
- utrzymywać przejrzysty kontakt z bezpiecznymi rodzicami lub opiekunami prawnymi;
- chronić dane osobowe i wizerunek uczestników.
- Szczegółowe zasady bezpiecznych relacji między małoletnimi zawiera załącznik nr 5.

§ 3.

STANDARD 3

SPOSÓB REAGOWANIA NA OSKARŻENIA LUB NIEWŁAŚCIWE ZACHOWANIA

1) Każda osoba, która zauważy zagrożenie lub otrzyma informację o krzywdzeniu, niezwłocznie zapewnia dziecku bezpieczeństwo i informuje osobę zaufaną lub proboszcza, z uwzględnieniem konfliktu interesów. Zgłoszenie można przekazać ustnie, telefonicznie, pisemnie albo bezpośrednio organom państwowym. Przyjmuje się również zgłoszenia anonimowe. Nie wymaga się dowodu ani zgody rodzica na samo przyjęcie informacji.

2) W razie bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia każda obecna osoba wzywa pomoc pod numerem 112, udziela pierwszej pomocy w granicach swoich umiejętności i zapewnia bezpieczną opiekę. Dziecka nie pozostawia się z osobą wskazaną jako krzywdząca. Pilnej pomocy nie odkłada się do czasu przyjazdu proboszcza, rodzica lub delegata.

3) Dziecko wysłuchuje się spokojnie, bez ocen i pytań sugerujących odpowiedź. Ustala się tylko informacje niezbędne do zabezpieczenia i zgłoszenia. Nie przeprowadza się przesłuchania ani konfrontacji. Wyjaśnia się, komu trzeba przekazać informacje, aby pomóc; nie obiecuje się całkowitej tajemnicy. Wypowiedzi zapisuje się możliwie wiernie, oddzielając fakty od przypuszczeń.

4) Osoba przyjmująca zgłoszenie sporządza notatkę bez zbędnej zwłoki, co do zasady w dniu zgłoszenia, według załącznika nr 3. Zapisuje podjęte działania, czas i adresatów zawiadomień. Sporządzenie dokumentacji nie opóźnia działań ratunkowych ani wymaganego zawiadomienia.

5) Przy podejrzeniu przestępstwa ściganego z urzędu składa się zawiadomienie Policji lub prokuraturze zgodnie z art. 304 k.p.k. Niezależnie od społecznego obowiązku z tego przepisu art. 240 k.k. przewiduje prawny obowiązek niezwłocznego zawiadomienia przy wiarygodnej wiadomości o czynach w nim wymienionych, m.in. z art. 200 k.k., art. 198 k.k. oraz art. 197 § 3–5 k.k. Obowiązek indywidualny nie jest spełniony przez samo przekazanie sprawy przełożonemu kościelnemu.

6) W imieniu parafii zawiadomienia składa proboszcz, a w przypadkach określonych w standardzie 2 – osoba zaufana lub osoba wyznaczona przez właściwą władzę kościelną. Brak działania tej osoby nie uprawnia innych do zwłoki z wymaganym prawem zawiadomieniem. Nie czeka się na wewnętrzne potwierdzenie zarzutów ani zgodę przełożonego.

7) Jeżeli dobro dziecka jest zagrożone, osoba odpowiedzialna za interwencję zawiadamia właściwy sąd opiekuńczy zgodnie z art. 572 k.p.c. W razie podejrzenia przemocy domowej kontaktuje się także z policją lub właściwą pomocą społeczną, w tym w celu uruchomienia procedury ***„Niebieskie Karty”*** przez podmiot uprawniony. Sama parafia nie uzyskuje takich uprawnień przez przyjęcie standardów.

8) Bezpiecznego rodzica lub opiekuna prawnego informuje się niezwłocznie o zagrożeniu i działaniach. Jeżeli zgłoszenie dotyczy rodzica lub powiadomienie mogłoby zwiększyć zagrożenie, nie kontaktuje się z nim automatycznie; sposób dalszego działania uzgadnia się z Policją, prokuratorem lub sądem opiekuńczym. Nie pozostawia się dziecka bez ochrony z powodu braku współpracy rodziny.

9) W krzywdzeniu rówieśniczym przerywa się przemoc, zapewnia oddzielną opiekę dzieciom i rozmawia z nimi osobno. Informuje się bezpiecznych rodziców każdego dziecka, bez ujawniania zbędnych danych innych uczestników. Dobiera się pomoc i działania wychowawcze; przy podejrzeniu czynu karalnego lub zagrożeniu dobra dziecka zawiadamia się właściwe organy. Nie wymusza się mediacji ani przeprosin.

10) Jeżeli zachowanie narusza standardy, ale nie wskazuje na przestępstwo, proboszcz wdraża proporcjonalne środki ochronne i organizacyjne, dokumentuje je, wyznacza termin sprawdzenia efektów i zapobiega powtórzeniu zdarzenia. Rozmowa z personelem nie zastępuje zgłoszenia organom, gdy jest ono uzasadnione.

11) Zgłoszenie dotyczące duchownego, osoby konsekrowanej lub innej osoby podlegającej właściwej procedurze kościelnej przekazuje się także delegatowi metropolity ds. ochrony małoletnich i właściwemu przełożonemu. Postępowanie kościelne jest niezależne od państwowego; żadnego nie zastępuje ani nie blokuje.

12) Nie usuwa się dostępnych dowodów, nie instruuje świadków i nie podejmuje prywatnego dochodzenia. Zabezpieczenie materiałów prowadzi się w granicach prawa, w razie potrzeby według wskazań Policji. Ochronę danych, dokumentację, wsparcie i dalsze monitorowanie prowadzi się zgodnie ze standardami 2 i 4 oraz załącznikiem nr 3.

13) Powyższa procedura dotyczy informacji uzyskanych poza spowiedzią sakramentalną. Nienaruszalność tajemnicy spowiedzi pozostaje zachowana. Spowiednik zachęca osobę do szukania bezpieczeństwa i zgłoszenia krzywdy poza sakramentem; nie wykorzystuje treści spowiedzi jako materiału dokumentacji interwencji.

§ 4.

STANDARD 4

ZAPEWNIENIE OPIEKI I WSPARCIA OSOBOM SKRZYWDZONYM

1) Osobę mówiącą o krzywdzie przyjmuje się z szacunkiem. Dziecku zapewnia się, że nie ponosi winy za krzywdzenie i ma prawo do pomocy. Nie wywiera się presji, aby wybaczyło, pojednało się lub zrezygnowało ze zgłoszenia.

2) Przekazuje się zrozumiałą informację o możliwych formach pomocy medycznej, psychologicznej, prawnej, socjalnej i – zgodnie z wolą osoby – duszpasterskiej. Korzystanie ze wsparcia nie wymaga uprzedniego zakończenia postępowania karnego lub kanonicznego.

3) W pierwszej kolejności zapewnia się bezpieczeństwo, w tym oddzielenie od osoby wskazanej jako krzywdząca. Jeśli krzywda dotyczy działalności parafii, parafia organizuje potrzebną pomoc we współpracy z właściwymi instytucjami i władzami kościelnymi; osoby skrzywdzone nie powinny być obciążane kosztami pomocy zapewnianej im w związku z tą krzywdą.

4) Pomoc duszpasterska jest dobrowolna i dostosowana do potrzeb osoby skrzywdzonej. Może być organizowana z udziałem diecezjalnego duszpasterza osób skrzywdzonych. Nie zastępuje profesjonalnej pomocy ani zawiadomienia właściwych organów.

5) Jeżeli krzywdzenie dotyczyło grupy parafialnej, rozpoznaje się także potrzeby jej pozostałych uczestników i zapewnia odpowiednie wsparcie, bez ujawniania im zbędnych informacji o dziecku.

6) Wsparciem obejmuje się również bezpiecznych, niekrzywdzących członków rodziny dziecka, w zakresie potrzebnym dla jego ochrony. Nie udostępnia się informacji osobie podejrzewanej o krzywdzenie w sposób zagrażający dziecku.

7) Komunikaty do wspólnoty parafialnej przygotowuje się tylko w niezbędnym zakresie, w uzgodnieniu z właściwymi osobami i bez ujawniania danych pozwalających rozpoznać dziecko. Nie publikuje się szczegółów jego krzywdy, notatek ani informacji z postępowań objętych ochroną prawną.

8) Zgłoszenia dotyczące przestępstw państwowych lub kanonicznych kieruje się zgodnie ze standardem 3. Wsparcie i poufność nie mogą utrudniać postępowania właściwych organów.

9) Osobie zgłaszającej przekazuje się informację o przyjęciu zgłoszenia i podjętych działaniach w zakresie dopuszczalnym prawem i bez naruszenia praw innych osób.

10) Informacje o krzywdzeniu udostępnia się jedynie osobom i organom uprawnionym oraz osobom niezbędnym do udzielenia pomocy. Osoby skrzywdzonej ani osoby zgłaszającej nie zobowiązuje się do milczenia o własnych doświadczeniach lub rezygnacji z poszukiwania pomocy.

11) Po ujawnieniu krzywdzenia osoba odpowiedzialna za interwencję, we współpracy z osobą zaufaną i w razie potrzeby specjalistą, ustala pisemny plan wsparcia. Plan obejmuje: rozpoznane potrzeby i zagrożenia, zabezpieczenie przed kontaktem z osobą krzywdzącą, formy pomocy, osoby odpowiedzialne, terminy działań i oceny efektów. Opracowuje się go bez zbędnej zwłoki po pilnym zabezpieczeniu dziecka, także gdy postępowanie organów nadal trwa.

12) Dziecko włącza się w ustalanie planu odpowiednio do wieku i możliwości; współpracuje się z bezpiecznym rodzicem lub opiekunem. Jeżeli rodzic może krzywdzić dziecko, zakres kontaktu uzgadnia się z właściwymi służbami. Plan nie może zastępować ich decyzji ani nakładać na dziecko obowiązku udziału w mediacji z osobą krzywdzącą.

13) Plan dostosowuje się do niepełnosprawności, specjalnych potrzeb edukacyjnych, sposobu komunikacji i stanu emocjonalnego dziecka. Ocenę planu przeprowadza się w terminie w nim wskazanym i po każdej istotnej zmianie sytuacji; wynik zapisuje się w dokumentacji sprawy.

§ 5.

STANDARD 5

SPOSÓB POSTĘPOWANIA Z OSKARŻONYMI O WYKORZYSTANIE SEKSUALNE I PRZEMOC

1) Osobie objętej zgłoszeniem zapewnia się poszanowanie godności i domniemania niewinności. Równocześnie, gdy podejrzenie wskazuje na zagrożenie dziecka, niezwłocznie ogranicza się jej kontakt z małoletnimi lub odsuwa od zajęć na czas konieczny do zabezpieczenia dzieci i wyjaśnienia sprawy przez właściwe organy. Jest to działanie ochronne, a nie rozstrzygnięcie winy.

2) Gdy osobą wskazaną jako krzywdząca jest małoletni, podejmuje się odrębne działania ochronne i pomocowe wobec każdego dziecka, bez stygmatyzacji i wspólnej konfrontacji. Współpracuje się z bezpiecznymi rodzicami oraz właściwymi instytucjami. Uwzględnia się wiek i potrzeby rozwojowe uczestników.

3) Jeżeli zgłoszenie dotyczy duchownego lub osoby konsekrowanej, stosuje się także właściwe procedury kościelne i środki wskazane przez kompetentną władzę. Nie opóźnia to ochrony dziecka ani zawiadomienia organów państwowych.

4) Wobec pracownika lub wolontariusza środki ochronne wdraża proboszcz z poszanowaniem właściwych przepisów prawa pracy lub zasad współpracy. Pomoc dla tej osoby organizuje się oddzielnie od wsparcia dziecka, unikając konfliktu interesów.

5) Nie dopuszcza się do działalności osób objętych ustawowym zakazem lub inną przeszkodą prawną. Osoba skazana lub objęta ograniczeniami może korzystać z opieki duszpasterskiej w warunkach niewytwarzających zagrożenia dla dzieci i zgodnych z orzeczeniami właściwych organów.

6) Brak potwierdzenia zarzutów, odmowa wszczęcia postępowania lub jego umorzenie nie oznaczają same w sobie świadomie fałszywego oskarżenia. Nie stosuje się odwetu wobec osoby zgłaszającej w dobrej wierze. Ewentualne sprostowania opiera się na ustaleniach właściwych organów, z zachowaniem prywatności dziecka i praw wszystkich osób.

§ 6.

STANDARD 6

ZASADY CHRONIĄCE W OBSZARZE PARAFIALNYM

Zasady chroniące dotyczące małoletnich (granice zachowań)

Każde dziecko ma prawo do poszanowania godności, granic, prywatności i własnego zdania. Opiekunowie współpracują z rodzicami, uwzględniając dobro dziecka i jego potrzeby rozwojowe. Wola rodzica nie usprawiedliwia przemocy ani zaniechania wymaganej prawem ochrony.

Poniższe zasady obowiązują podczas spotkań, wyjazdów, uroczystości i komunikacji elektronicznej. W sytuacji nieopisanej wprost wybiera się działanie najlepiej zabezpieczające dziecko i niezwłocznie konsultuje je z osobą odpowiedzialną, bez opóźniania pomocy.

Relacje personelu z dziećmi regulują poniższe zasady, a relacje między dziećmi także załącznik nr 5.

Dostosowanie ochrony do szczególnych potrzeb dzieci

Przed zajęciami opiekun ustala z rodzicem i – stosownie do możliwości – dzieckiem niezbędne dostosowania komunikacji, dostępności, opieki i pomocy higienicznej. Pozyskuje jedynie informacje potrzebne do bezpieczeństwa. Wyjaśnia zasady prostym językiem, używa dostępnych form komunikacji isprawdza ich zrozumienie; nie zakłada, że brak wypowiedzi oznacza brak krzywdy.

Przyjmowanie zgłoszenia dostosowuje się do sposobu komunikowania dziecka; w razie potrzeby zapewnia się wsparcie niezależnej, bezpiecznej osoby lub specjalisty. Nie przypisuje się automatycznie oznak krzywdzenia niepełnosprawności lub trudnościom rozwojowym. Pomoc w czynnościach osobistych uzgadnia się i ogranicza do niezbędnego zakresu, chroniąc prywatność i granice dziecka.

Zasady chroniące w kontakcie bezpośrednim

Wszystkie spotkania z małoletnimi na terenie parafii powinny być organizowane w miejscach oficjalnych, ogólnie dostępnych i do tego przygotowanych.

Indywidualne spotkanie z dzieckiem odbywa się wyłącznie z uzasadnionej przyczyny, w miejscu zapewniającym dyskrecję rozmowy i możliwość nadzoru z zewnątrz, np. przy uchylonych lub przeszklonych drzwiach. Inny dorosły zna miejsce i przewidywany czas spotkania. Nie organizuje się spotkań w tajemnicy, w prywatnych pokojach ani bez potrzeby po godz. 20.00 lub w nocy. Wyjątki związane z pilną pomocą odnotowuje się; rozmowy interwencyjnej nie uzależnia się od uprzedniej zgody rodzica podejrzewanego o krzywdzenie.

Małoletni nie mogą przebywać w parafialnych pomieszczeniach mieszkalnych bez opieki rodzica lub opiekuna prawnego. Nie powinni też towarzyszyć duszpasterzom w miejscach lub w sprawach niezwiązanych ze sprawowaniem posługi lub formacją.

Podczas działalności prowadzonej przez parafię dzieci pozostają pod opieką wyznaczonych dorosłych. Zakazuje się sprawowania opieki pod wpływem alkoholu lub innych substancji ograniczających zdolność bezpiecznego działania oraz ich używania w czasie opieki.

Małoletni animator może wspierać prowadzenie grupy zgodnie ze swoim przygotowaniem, lecz nie zastępuje dorosłego opiekuna i nie przejmuje wyłącznej odpowiedzialności za bezpieczeństwo dzieci. Regulamin ruchu lub wspólnoty nie może obniżać tych wymagań.

Spotkania formacyjne organizowane w domach rodzin odbywają się w grupie, pod opieką wyznaczonego dorosłego i według zasad znanych rodzicom oraz organizatorowi.

Przewóz dziecka prywatnym samochodem wymaga uzgodnienia z organizatorem i wyraźnej zgody rodzica lub opiekuna prawnego, a także ustalenia trasy, kierowcy i warunków bezpieczeństwa. Unika się przewozu jednego dziecka przez jednego opiekuna. Wyjątek związany z ratowaniem życia lub zdrowia dokumentuje się i jak najszybciej informuje bezpiecznego rodzica oraz organizatora.

Sposób zwracania się do dziecka powinien odpowiadać jego wiekowi i zasadom grupy. Nie wolno narzucać poufałości, żądać tajemnicy relacji ani zacierać granic między rolą opiekuna a relacją prywatną.

Informacje o życiu prywatnym dziecka pozyskuje się tylko w zakresie koniecznym do opieki, udzielenia wsparcia lub ochrony. Nie żąda się zwierzeń niezwiązanych z tym celem.

Rozmowy dotyczące ciała i seksualności prowadzi się tylko w uzasadnionym celu ochronnym lub wychowawczym, językiem odpowiednim do wieku, bez zawstydzania, erotyzowania i wypytywania o intymne szczegóły. W razie potrzeby zapewnia się wsparcie specjalisty.

Zakazuje się seksualizujących uwag i żartów, prezentowania treści pornograficznych, erotycznych lub brutalnej przemocy oraz materiałów nieodpowiednich do wieku i wrażliwości dzieci. Dotyczy to także komunikacji elektronicznej.

Zakazuje się przemocy fizycznej i psychicznej, w tym poniżania, upokarzania, ośmieszania, szykanowania i zastraszania, zarówno bezpośrednio, jak i przez media elektroniczne.

Niedopuszczalne są wszelkiego rodzaju nadużycia duchowe (w obszarze spowiedzi, poradnictwa itp.).

Każdy przypadek przemocy fizycznej, psychicznej (emocjonalnej) czy seksualnej pomiędzy małoletnimi wymaga natychmiastowej reakcji ze strony opiekunów.

Kontakt fizyczny musi odpowiadać potrzebom i wiekowi dziecka, pozostawać jawny i respektować jego granice. Nie narzuca się dotyku ani nie uzależnia pomocy od czułości. Dopuszczalne są niezbędne działania pierwszej pomocy i ochrony przed bezpośrednim niebezpieczeństwem oraz konieczna pomoc higieniczna lub związana z niepełnosprawnością, wykonywane z poszanowaniem godności, minimalnie ingerujące i w miarę możliwości po wyjaśnieniu dziecku ich celu.

Zachowania niedozwolone

- wszelkie formy okazywania niechcianej czułości;

- dotykanie miejsc intymnych, poza niezbędną pomocą opisaną powyżej, której nie można wykorzystać jako pretekstu do przekraczania granic;
- pocałunki;
- mocne i zamykające uściski, uniemożliwiające przerwanie kontaktu;
- klepanie po pośladkach, udach, kolanach, głowie;
- łaskotanie lub mocowanie się w dużej bliskości cielesnej;
- masowanie dziecka poza pomocą wykonywaną przez uprawnionego specjalistę w ramach odrębnie zorganizowanej opieki medycznej;
- sadzanie na kolanach;
- kładzenie się lub spanie obok;
- ocieranie się;
- seksualizacja i seksizm;
- różne formy poniżania oraz mobbing;
- używanie wulgaryzmów.

Przykłady dopuszczalnego kontaktu z poszanowaniem granic dziecka

- podanie dłoni lub przybicie „piątki", jeżeli dziecko tego chce;
- krótkie wsparcie gestem, np. dotknięcie ramienia, gdy dziecko je akceptuje i służy to jego potrzebom;
- niezbędna pomoc w poruszaniu się, dostosowana do potrzeb dziecka i uzgodnionych zasad opieki;
- trzymanie za rękę podczas zabawy, jeżeli jest dobrowolne i odpowiednie do charakteru zajęć;
- trzymanie za rękę podczas spaceru, gdy służy zapewnieniu bezpieczeństwa;
- zajęcie miejsca w pobliżu dziecka, bez naruszania jego przestrzeni osobistej;
- podniesienie małego dziecka, jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo lub konieczna pomoc, przy uwzględnieniu jego reakcji;
- uspokojenie dziecka słowem i obecnością; krótki uścisk jedynie z jego inicjatywy lub za wyraźnie okazaną zgodą, bez sadzania na kolanach i bez pocałunków. Zgoda rodzica nie zastępuje poszanowania granic dziecka.

Utrwalanie i publikowanie wizerunku wymaga poszanowania woli dziecka oraz praw jego przedstawicieli ustawowych. W parafii zgodę na publikację pozyskuje się w formie pisemnej, określając cel, kanały i akres wykorzystania; odmowa nie ogranicza udziału w zajęciach. Nie publikuje się materiałów ośmieszających, intymnych lub ujawniających zbędne dane. Wyjątek z art. 81 ust. 2 pkt 2 prawa autorskiego dotyczy osoby stanowiącej jedynie szczegół większej całości, np. zgromadzenia lub publicznej imprezy; samo zdjęcie grupowe nie tworzy takiego wyjątku. Nie wolno udostępniać zdjęć wbrew uzasadnionemu sprzeciwowi dziecka ani obchodzić zasad ochrony danych.

Zabrania się udostępniania dzieciom alkoholu, wyrobów tytoniowych, papierosów elektronicznych i innych substancji psychoaktywnych. Nie toleruje się ich używania podczas zajęć. W razie ujawnienia niebezpiecznej substancji zabezpiecza się dzieci i wzywa właściwą pomoc, bez podejmowania działań zagrażających zdrowiu.

Zasady ochrony dotyczące wyjazdów

Na początku roku formacyjnego oraz przed rozpoczęciem nowej formy działalności organizator:

- zapoznać rodziców lub opiekunów prawnych małoletnich z harmonogramem prowadzonych spotkań,
- zadbać o wyrażenie przez nich zgody w formie pisemnej na udział w spotkaniach,
- ustalić zasady odbioru małoletnich,
- ustalić zasady komunikacji elektronicznej z małoletnimi.

Wszystkie formy zorganizowanego czasu dzieci prowadzi się zgodnie z przepisami właściwymi dla danego działania. Przed wyjazdem ustala się wymagania dotyczące wypoczynku, kwalifikacji kadry, liczby opiekunów, zgłoszeń i dokumentacji, jeżeli mają zastosowanie. Kierownik sprawdza listę uczestników, kontakty alarmowe, niezbędne informacje zdrowotne i potrzeby dostępności.

Na wyjazd zorganizowany uzyskuje się pisemną zgodę rodzica lub opiekuna prawnego po przekazaniu planu i regulaminu. Rodzice znają kontakt do kierownika i opiekunów oraz mogą kontaktować się z dzieckiem. Ustala się zasady przyjmowania i odbioru uczestników oraz postępowania w razie choroby lub zaginięcia.

Noclegi opiekunów organizuje się oddzielnie od dzieci. Przy noclegu zbiorowym (np. w sali szkolnej) wydziela się strefy spania i zapewnia przejrzysty dyżur dorosłych; nie dopuszcza się spania dorosłego w jednym łóżku, śpiworze lub bezpośrednio obok pojedynczego dziecka. Konieczna nocna pomoc odbywa się w miarę możliwości przy drugim opiekunie, a sytuację i jej przyczynę odnotowuje się. Zasady przekazuje się rodzicom przed wyjazdem. Zapewnia się prywatność w łazienkach, toaletach i przebieralniach; pomoc higieniczna odbywa się tylko w niezbędnym zakresie.

Zasady ochrony w kontaktach elektronicznych i podczas korzystania z Internetu

Proboszcz wyznacza osobę odpowiedzialną za bezpieczeństwo urządzeń i sieci udostępnianych dzieciom, wskazaną w rozdziale 4 § 1. Zapewnia się aktualizacje, ochronę przed złośliwym oprogramowaniem i filtrowanie treści odpowiednie do wieku. Dostęp do Internetu podczas zajęć odbywa się za zgodą prowadzącego i pod jego nadzorem. Gdy parafia nie udostępnia sieci lub sprzętu, zasady ochrony przed cyberprzemocą nadal obowiązują podczas zajęć i w kontaktach parafialnych.

Kontakty elektroniczne z dziećmi służą celom organizacyjnym i duszpasterskim. Korzysta się z uzgodnionych kanałów parafialnych, w godzinach 7.00–20.00, z wyjątkiem sytuacji nagłych lub uzgodnionego harmonogramu wyjazdu. Rodzice znają kanały komunikacji, a w grupie jest co najmniej dwoje wyznaczonych dorosłych. Udział respektuje regulamin i ograniczenia wiekowe platformy; rodzic ma możliwość otrzymywania tych samych informacji inną drogą.

Nie prowadzi się tajnych kontaktów, nie wysyła treści intymnych, nie korzysta z wiadomości znikających i nie zachęca do przenoszenia rozmów na prywatny profil opiekuna. Indywidualny kontakt uzasadniony pomocą dziecku ogranicza się do niezbędnego zakresu i dokumentuje bez ujawniania treści osobie podejrzewanej o krzywdzenie. Nie publikuje się numerów dzieci ani nie dodaje ich do grup bez uzgodnienia zasad ochrony danych.

Prywatne urządzenia dzieci mogą być używane w czasie zajęć tylko zgodnie z poleceniami prowadzącego i bez naruszania prywatności innych. Zakazuje się utrwalania obrazu w toaletach i przebieralniach, rozpowszechniania przemocy, treści seksualnych i danych innych osób bez uprawnienia.

Po ujawnieniu szkodliwych treści lub cyberprzemocy opiekun przerywa ekspozycję, zapewnia wsparcie i przekazuje sprawę zgodnie ze standardem 3. Zabezpiecza dostępne informacje niezbędne do zgłoszenia, np. adres strony, nazwę konta i czas zdarzenia. Nie kopiuje i nie rozsyła materiałów seksualnych z udziałem dzieci; sposób zabezpieczenia uzgadnia z Policją. Nie przeszukuje samodzielnie prywatnych kont i urządzeń bez podstawy prawnej.

O zdarzeniu informuje się bezpiecznego rodzica, aktualizuje zabezpieczenia sprzętu i w razie potrzeby zgłasza treści administratorowi serwisu oraz właściwym organom. Sprawdzanie urządzeń parafialnych odbywa się regularnie i po incydencie, w zakresie niezbędnym; nie prowadzi się nieograniczonego zapisu prywatnej aktywności dzieci.

Zasady chroniące dotyczące wszystkich, również dorosłych

Spowiedź oraz rozmowy duchowe odbywają się w miejscach do tego przeznaczonych, zapewniających poufność treści i bezpieczeństwo kontaktu, np. w konfesjonale. Poza stałym miejscem organizuje się je w przestrzeni widocznej dla innych, z zachowaniem dyskrecji rozmowy i bez zamykania pomieszczenia na klucz. Nie odbywają się w prywatnych pokojach duszpasterza. Nienaruszalność tajemnicy sakramentalnej pozostaje zachowana; nie wykorzystuje się jej do tworzenia pozorów rozmowy interwencyjnej lub odradzania zgłoszenia krzywdy poza sakramentem.

Modlitwy wstawiennicze i inne formy posługi prowadzi się w miejscach godnych, jawnych i bezpiecznych. Nie stosuje się izolacji, przymusu, dotyku bez zgody ani praktyk naruszających godność osoby.

Odwiedziny chorych organizuje się w miarę możliwości przy obecności osoby trzeciej, z poszanowaniem woli chorego, jego prywatności i dyskrecji posługi.

Udział małoletnich w wizycie duszpasterskiej wymaga zgody rodzica, dostosowania do wieku, ustalenia trasy i zapewnienia bezpiecznej opieki. Nie powierza się dzieciom informacji o prywatnych sprawach odwiedzanych osób.

Istotne zobowiązania organizacyjne i finansowe związane z posługą lub działalnością parafii dokumentuje się zgodnie z właściwymi przepisami. Nie dokumentuje się treści spowiedzi ani nie ujawnia informacji objętych tajemnicą sakramentalną.

§ 7.

STANDARD 7

EDUKACJA DZIECI ORAZ OSÓB BEZBRONNYCH W OCHRONIE SWOICH GRANIC

Edukację dzieci i dorosłych osób bezbronnych prowadzi się w sposób dostosowany do ich wieku, rozwoju i możliwości komunikacyjnych. Uczy się rozpoznawania granic, proszenia o pomoc i reagowania jako świadek, bez wzbudzania poczucia odpowiedzialności za przemoc dorosłych. Dziecko może odmówić dotyku, rozmowy lub zachowania budzącego dyskomfort i powiedzieć o tym zaufanemu dorosłemu. Edukacja obejmuje w szczególności rozpoznawanie takich sytuacji jak:

- pozostawienie dziecka bez wymaganej opieki;
- okazywanie niechcianej czułości;
- próby nawiązywania tajnych kontaktów w odosobnieniu;
- narzucanie nagości lub zapraszanie do sytuacji naruszających intymność;
- przekraczanie granic cielesnych;
- natarczywe poszukiwanie osobistego kontaktu;
- żądanie od dziecka utrzymywania w tajemnicy kontaktu, prezentów lub zachowań dorosłego;
- wciąganie w sytuacje dwuznaczne;
- prezentowanie nieodpowiednich i wulgarnych treści (zwłaszcza materiałów o charakterze erotycznym, pornograficznym, obrazującym przemoc lub w inny sposób przyczyniającym się do dyskomfortu);
- nadmierne i indywidualne obdarowywanie prezentami i inne formy faworyzowania;
- lekceważenie potrzeb, uczuć lub sprzeciwu dziecka;
- proponowanie, używanie lub bycie pod wpływem alkoholu lub środków psychoaktywnych.

Podczas edukacji wskazuje się konkretne osoby i sposoby zgłoszenia. Dziecko nie musi udowodnić krzywdy, znać przepisów ani przeciwstawiać się sprawcy, aby otrzymać pomoc. Jeśli pierwszy dorosły nie zareaguje, zachęca się do szukania kolejnego bezpiecznego dorosłego.

§ 8.

STANDARD 8

SZKOLENIE I STAŁE WSPARCIE DLA OSÓB ZAJMUJĄCYCH SIĘ PROFILAKTYKĄ

Ochrona przed krzywdzeniem wpisana jest w misję Kościoła katolickiego powierzoną mu przez Pana. Dlatego każdy – przełożony w Kościele, osoby uczestniczące w jego misji przez pracę i zaangażowanie duszpasterskie czy pracę z dziećmi i osobami bezbronnymi – powinien posiadać potrzebną wiedzę na temat ochrony dzieci i osób bezbronnych przed przemocą i dzielić się nią z rodzicami i dziećmi.

Zakres i organizacja przygotowania personelu

1. Każda osoba przed podjęciem zadań poznaje standardy, procedurę zgłaszania i zasady bezpiecznych relacji. Przygotowanie prowadzi proboszcz albo wyznaczona, odpowiednio przeszkolona osoba odpowiedzialna za prewencję. Samo podpisanie oświadczenia nie zastępuje szkolenia.

2. Pracownicy i wolontariusze pełniący funkcje wychowawcze lub formacyjne dodatkowo

Przygotowanie obejmuje wiedzę dotyczącą:

- rodzajów przemocy (w tym przemocy rówieśniczej);
- rozpoznawania oznak przemocy (w tym wykorzystania seksualnego);
- strategii działania sprawców przemocy (w tym przemocy seksualnej);
- rozmowy z dzieckiem/nastolatkiem/osobą bezbronną na temat krzywdy;
- rozmowy z dorosłymi (gdy ktoś pracuje z grupą dorosłych) dotyczącą przemocy;
- zagrożeń i ochrony przed szkodliwymi treściami w Internecie;
- innych zaleceń obowiązujących w danej placówce/miejscu duszpasterskim.

Udział w przygotowaniu dokumentuje się przez zapis daty, zakresu szkolenia, osoby prowadzącej i listy uczestników oraz podpisanie oświadczenia z załącznika nr 2. Zaświadczenia ze szkoleń dołącza się do dokumentacji danej osoby.

Osoby pracujące z dziećmi uczestniczą w szkoleniach okresowych zgodnie z wymaganiami archidiecezji; parafia przyjmuje zasadę szkolenia co najmniej raz na dwa lata oraz dodatkowo po istotnej zmianie przepisów lub procedur. Szkolenia prowadzą osoby posiadające odpowiednie kompetencje. Proboszcz zapewnia uzupełnienie przygotowania i nie powierza samodzielnej opieki osobie nieprzygotowanej.

3. Osoby odpowiedzialne za prewencję w parafii

Poza wiedzą z pkt 1 i 2 powinny mieć wiedzę na temat:

- budowania systemu prewencji zgodnego z aktualnym prawem państwowym oraz normami i wytycznymi kościelnymi;
- podstawowych procedur prawa państwowego i kanonicznego;
- czynników ryzyka i czynników ochronnych;
- lokalnych instytucji pomocowych;
- procedur obowiązujących w parafii, zasad dostępności i ochrony danych oraz postępowania przy konflikcie interesów.

Przygotowanie osób odpowiedzialnych za prewencję organizuje się we współpracy z właściwą osobą w archidiecezji, z udziałem kompetentnych prowadzących.

Osoby odpowiedzialne za prewencję w danej parafii uczestniczą raz w roku w spotkaniu odpowiedzialnych za prewencję w danej diecezji.

§ 9.

STANDARD 9

ZAPEWNIENIE JAKOŚCI I CIĄGŁOŚCI DZIAŁAŃ W ZAKRESIE PREWENCJI

Ocenę standardów przeprowadza się co najmniej raz na dwa lata, licząc od ich przyjęcia lub poprzedniej oceny. Wnioski dokumentuje się pisemnie, wskazując datę, uczestników, zakres sprawdzenia, ustalenia, potrzebne zmiany i osoby odpowiedzialne za ich wykonanie. Samo opracowanie nowej wersji nie zastępuje udokumentowanej oceny stosowania standardów.

Ocenę koordynuje osoba odpowiedzialna za prewencję we współpracy z proboszczem. Uwzględnia się głos personelu, rodziców i dzieci, doświadczenia interwencji oraz aktualne przepisy. Zmiany wprowadza się bez czekania na upływ dwóch lat, gdy wymaga tego bezpieczeństwo, zmiana prawa lub organizacji pracy. W zakresie kościelnym stosuje się właściwy tryb konsultacji lub zatwierdzania przez archidiecezję; nie uzależnia się od niego pilnych działań ochronnych i realizacji obowiązków ustawowych.

Po aktualizacji publikuje się obie wersje standardów, informuje rodziców i uczestników oraz zapoznaje personel ze zmianami. Zachowuje się datę i oznaczenie poprzednich wersji w dokumentacji wewnętrznej. Datę przyjęcia, wejścia w życie i termin kolejnej oceny wpisuje się zgodnie z rzeczywistym przebiegiem czynności.

ROZDZIAŁ 4

WSPARCIE

§ 1.

ZESPÓŁ DS. PREWENCJI I JEGO PRACA

1) Proboszcz odpowiada za organizację ochrony, weryfikację personelu, zapewnienie szkoleń, zawiadomienia w imieniu parafii, dokumentację i udostępnienie standardów, z uwzględnieniem zastępstwa i konfliktu interesów opisanego w standardzie 2.

2) Osoba odpowiedzialna za prewencję koordynuje przygotowanie personelu, przeglądy, konsultacje, edukację i kontrolę realizacji zaleceń. Osoba zaufana przyjmuje zgłoszenia i pomaga uzyskać wsparcie. Funkcje mogą być łączone, jeżeli nie wywołuje to konfliktu interesów.

3) Osoba odpowiedzialna za interwencję koordynuje zabezpieczenie dziecka, dokumentowanie, zawiadomienie organów i plan wsparcia. Żadna funkcja nie daje prawa blokowania zgłoszenia ani zwalniania innych osób z ich obowiązków prawnych.

4) Konflikt interesów oznacza sytuację, w której relacje osobiste, zależność służbowa lub interes własny mogą wpłynąć na bezstronność działania. Osoba w takiej sytuacji wyłącza się z prowadzenia sprawy, zabezpieczając wcześniej pilną pomoc.

5) Nie dopuszcza się odwetu, nacisku ani powoływania się na dobro parafii w celu zaniechania interwencji. Poufność służy ochronie osób, a nie ukrywaniu krzywdy.

6) Zespół spotyka się co najmniej raz w roku oraz po ujawnieniu poważnego zagrożenia. Zapisuje ustalenia organizacyjne bez ujawniania zbędnych danych dzieci. Rejestry spraw przechowuje się oddzielnie od dokumentacji ogólnych spotkań.

7) Dane osobowe przetwarza się w określonym celu, w niezbędnym zakresie i na właściwej podstawie prawnej. Nie zbiera się automatycznie PESEL, pełnego adresu ani danych o zdrowiu, jeśli nie są potrzebne. Dokumentacja interwencji nie wymaga zgody osoby wskazanej jako krzywdząca na wykonanie ustawowych obowiązków ochronnych.

8) Zawiadomienie sądu opiekuńczego o zdarzeniu uzasadniającym wszczęcie postępowania z urzędu składa się zgodnie z art. 572 k.p.c., opisując fakty i zagrożenia dla dziecka. Nie zastępuje ono zawiadomienia Policji lub prokuratury, jeżeli zachodzi podejrzenie przestępstwa.

Karta organizacyjna do uzupełnienia przed przyjęciem aktualizacji

Data pierwotnego przyjęcia standardów: 20.09.2024 r.

Data ostatniej udokumentowanej oceny: 30.10.2026 r.

Osoba odpowiedzialna za prewencję lub skład zespołu: ks. Janusz Łuc – proboszcz parafii – tel. **606 701 862**

Potwierdzenie osoby zaufanej i telefonu podanych w standardzie 1: Magdalena Kosiek, tel. 725 148 377. Osoba zastępująca w sprawach organizacyjnych: Katarzyna Jabłońska – 666 028 168

Zasady pilnej interwencji i konfliktu interesów obowiązują niezależnie od tego wpisu.

Osoba odpowiedzialna za urządzenia i sieć albo informacja o ich nieudostępnianiu: Ks. Proboszcz Janusz Łuc. Miejsce wywieszenia wersji pełnej i skróconej oraz adres strony: www.wroblik.przemyska.pl

Daty i zakres szkoleń, potwierdzenia zapoznania ze standardami oraz upoważnienia do dokumentacji przechowuje się w dokumentacji wewnętrznej. W części publicznej karty umieszcza się tylko dane potrzebne do kontaktu i zgłoszenia.

§ 2.

Kontakty i ścieżki uzyskania pomocy

W bezpośrednim zagrożeniu życia lub zdrowia: numer alarmowy 112. Zawiadomienie o podejrzeniu przestępstwa można złożyć Policji lub prokuraturze, bez pośrednictwa parafii.

W razie podejrzenia przemocy domowej parafia współpracuje z Policją, pomocą społeczną i innymi właściwymi służbami. Sama funkcja duszpasterza lub wolontariusza nie daje uprawnienia do wszczęcia procedury „Niebieskie Karty". Informację przekazuje się podmiotowi uprawnionemu, który podejmuje czynności zgodnie z ustawą i rozporządzeniem.

Delegat Metropolity Przemyskiego ds. Ochrony Małoletnich: ks. dr Piotr Baraniewicz, tel. 16 678 74 60, e-mail: prewencja@przemyska.pl. Dane według oficjalnej strony archidiecezji sprawdzonej 5 listopada 2026 r.; proboszcz weryfikuje je przy każdym przeglądzie i po uzyskaniu informacji o zmianie.

Pomoc psychologiczna: Archidiecezjalna Poradnia Psychologiczna „Effatha", www.effatha.przemyska.pl. Aktualne kontakty do osób odpowiedzialnych i form wsparcia: https://przemyska.pl/ochrona-maloletnich/.

Lokalna jednostka pomocy społecznej, właściwy sąd opiekuńczy i policja:

- *Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Rymanowie* - ul. Dworska 4238-480 Rymanów, ul. Dworska 42, 38-480 Rymanów, tel. 13 435 57 85
- *Sąd Rejonowy w Krośnie – III Wydział Rodzinny i Nieletnich siedziba wydziału*, ul. Wolności 3, 38-400 Krosno, tel. 13 437 52 40
- *Komisariat Policji w Rymanowie*, ul. Grunwaldzka 13, 38-480 Rymanów, tel. 47 828 30 00

Wykaz załączników:

1. Załącznik nr 1 – oświadczenia dotyczące obywatelstwa, państw zamieszkiwania i dokumentów zagranicznych.
2. Załącznik nr 2 – oświadczenie o zapoznaniu się ze standardami i zobowiązaniu do ich przestrzegania.
3. Załącznik nr 3 – zasady dokumentowania, wzór notatki, rejestr interwencji i plan wsparcia.
4. Załącznik nr 4 – zobowiązanie do poufności z uwzględnieniem obowiązków zgłoszenia i udzielania pomocy.
5. Załącznik nr 5 – zasady bezpiecznych relacji między małoletnimi.
6. Wersja skrócona dla dzieci stanowi odrębny dokument towarzyszący standardom; udostępnia się ją łącznie z wersją zupełną.

Przyjęcie aktualizacji

Aktualizację przyjęto dnia 30.10.2026 r.

Ks. Jausz Łuc - proboszcz